

νη, ἡ πρόην Αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας Εὐγενία ἀπέθανε. Ἀνδαλουσία κόμησα, εἴλκυσε διὰ τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς, τοῦ πνεύματος τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα Γ' ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη τῷ 1853. Διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν της κατέστη δημοφιλῆς. Ἄλλ' ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι εἰσηγήθη, ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ πικρῶν δι' αὐτὴν δοκιμασιῶν. Ἐχασε τὸ στέμμα, ἔχασε τὸν ἄνδρα της, τὸν μόνον υἱὸν της φονευθέντα ὑπὸ τῶν Ζουλοῦ τῷ 1879. Ἀπεσύρθη πάσης κοσμικῆς κινήσεως, ταξιδεύουσα ἀλλὰ καὶ ζῶσα μὲ τὰς ἀναμνήσεις της. Ἐφερε μὲ καρτερίαν τὰς πικρίας μιᾶς ὁλοκλήρου πενηκονταετίας καὶ ἀπέθανε εἰς Μαδρίτην, παρὰ τὸν πατρικὸν οἶκον εἰς ἡλικίαν 94 ἐτῶν.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ...

Ἀπὸ ἓν περιοδικὸν τῆς Σμύρνης μεταφέρομεν μερικὸς τίτλους ποιημάτων, ἐμμέτρων καὶ πεζῶν, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων.

Δάκρυνες ἱστορίες, Ὄρα XII, Ἀνθοξάνοιγμα, Αὐγηνὰ κι' Ἀστείρευτα, Μοιρόγραφα, Φεγγαυαγιές, Ἀπ' τὰ κουρέλια μου, Χάδια ματιῶν, Νεφελόπορος, Τρωτὰ κι' Ἀλύτρωτα, Μοτέρνα, Σιγομίλητα, Ἀγοιόροδα. Δύσης Μάρμαρης Δέλος Βενέζης, Μ. Καλοναῖος, Δρόσος Λύρας, Γρ. Χατζέλης, Ἰσανδρος Ἄρις, Γιάννης Χατζίνης, Χ. Ἀγγελομάτης, Γιάνκος Καμέλης, Γιάννης Ζήσης, Α. Μαγγανάρης. Εἰλικρινέστερος ὄλων εἶνε ὁ ἐπιγράφων τὰ ποιήματά του μὲ τὸν τίτλον «Ἐξωφρενισμοί.»

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ-ΓΕΛΩΤΕΣ

Σταχυολογοῦμεν ἐξ Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων τὰς ἐξῆς φράσεις ἐπὶ λέξει :

«*Αμφοτέραι καὶ αἱ δύο* Κυβερνήσεις».

«Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διεπεραιώθη ἐπὶ τῆς «Ἑλλης», συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κ. κ. (ἔπον-

ται τέσσαρα ὀνόματα) καὶ τῆς ἀνεπιμῆς του, ἵτις καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Τάραντα».

«Ὁ ἀστυνύμος διέταξεν ἀστυνομικὰς μεθόδους, αἵτινες κατὰ λάθος συνέλαβον τρεῖς δικαστὰς».

*

«Ἡ ἀρρενοπρεπὴς τραχύτης συνεκεράσθη μὲ τὸν πλέον ἀποπνευματωμένον αἰσθησιασμὸν τῆς μουσικῆς».

«Ἡ πόλις δονεῖται ἀπὸ τὸν ρυθμὸν τῆς ἀγαλλιᾶσεως».

Ἀπὸ μίαν πολεμικὴν ἀνταπόκρισιν.

... μὲ τονώνουν ὀλίγον καὶ *φευγατίζου* τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρα . . . »

« . . . ἦτοι γεμᾶται ἀπὸ *εἰρώνευμα* λεπτὸν καὶ ἐκλεκτόν.»

Ἀπὸ μίαν νεκρολογίαν.

« . . ὁ μεγάλος πατριώτης, ὁ τεράστιος φίλος».

Ἀπὸ ἄλλην νεκρολογίαν.

«... Εἰς τὸ ἄκρον τῶν λεπτοτάτων δακτύλων *ἔτρεχε* πολλάκις κάλαμος *εὐγλωτίας ἐγκρατοῦς* καὶ ὄξυνοῖας διορατικοτάτης».

Ἀπὸ ἄλλην :

«... Ἐξεφώνησε μὲ *πυρώδη* καὶ μελίφθογον ἀρχαίαν γλῶσσαν τὸν ἐπιμνημόσυνον».

*

Ἀπὸ ἓν ποίημα τοῦ κ. Μπεκέ.

Κ' εἶχαν τοῦλεγε ἡ μαμμὴ καὶ γεννησιμιὸ τους
σὲ κακόπλαστο κορμὶ τριχερὰ σημάδια.

Ὅλη μέρα κόρνιαζε κι' ὅλη μέρα ὀκνοῦσε
ζουφωγμένη στὸ ζεστὸ τῆς καλύβας τζάκι.

Λάλα ἀερολούσματα τῆς λαλοῦσαν ἔλα
μὲς στῆς γούρνας τὸ νερὸ λαζουλι χοχλάδι.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν Ἄλκιεὺς

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ τῶν ζώντων Ἑλλήνων συγγραφέων, τοῦ ὀνόματι ἐτίμησε καὶ ἡ πολυσχιδῆς καὶ μακρὰ πνευματικὴ ἐργασία ἐπλήρωσε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα, ὁ Ἄγγελος Βλάχος *) ἀπέθανε τὸ μεσονύκτιον τῆς 18 Ἰουλίου, κατόπιν χρονίας νόσου.

Ἐγεννήθη τῇ 25 Μαρτίου 1838 ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Σταύρου Βλάχου πο-

λιτευτοῦ Ἀττικῆς καὶ ὑπουργοῦ.

Τῷ 1860 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς νομικῆς, συνεπλήρωσε δὲ τὰς σπουδὰς του ἐν Γερμανίᾳ. Ὑπηρέτησεν εἰς διάφορας δημοσίας θέσεις διατελέσας Τμηματάρχης καὶ Γεν. γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, Τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, πρεσβευστῆς ἐν Βερολίνῳ, Νομάρχης Κερκύρας, Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας (1895), Γεν. διευθυντῆς τῶν Ταχυδρομείων, Διευθυντῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας τῶν Δραματικῶν συγγραφέων καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἑθν. Ἀριστείου. Ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου τῷ 1878 μετὰ τοῦ Θ. Δεληγιάννη καὶ τοῦ Α. Ραγκαβῆ, ἐξελέγη δὲ βουλευτῆς Ἀττικῆς τῷ 1885. Εἶχε τιμηθῆ μὲ 13

*) Εἰκόνα καὶ σκιαγραφίαν του ἐδημοσίευσεν ἡ «Πινακοθήκη» ἐν τόμῳ Β' σελ. 219.

άνωτερα παράσημα διαφόρων ξένων κρατῶν, ἐν οἷς διὰ τοῦ Πρωσοικοῦ μεγαλοσταύρου, τοῦ Σαξωνικοῦ καὶ τοῦ Βαυαρικοῦ. Ἑλληνικὰ παράσημα εἶχε τὸν Ταξίαρχον ἀπὸ τοῦ... 1882. Ἐκτοτε καμμία κυβέρνησις δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν προαγάγῃ, αὐτὸν ὅστις προήγαγε τόσον τὰ Ἑλλήν. γράμματα. Εἶνε δὲ καὶ ὁ πρῶτος τῆς πρώτης πεντάδος ὁ λαβὼν τὸ Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἐφερὲν ἐπίσης τὸν Ταξίαρχον τῶν Ἀκαδημαϊκῶν δαφνῶν τῆς Γαλλίας.

Μακρότατον κατάλογον ἀποτελοῦν τὰ δημοσιευθέντα ἔργα του, ἀρίνει δὲ οὐκ ὀλίγα ἀνέκδοτα. Ἐκ τῶν πρώτων σημειοῦμεν τὰ κυριώτερα.

Νομικά : Περὶ ὑπάτων ἐν Ρώμῃ (1856). Περὶ ὀρκωτοῦ συστήματος.

Φιλολογικά : Τὸ Ὅμηρικὸν ζήτημα, πραγματεία βραβευθεῖσα ἐν τῷ Ροδοκανακίῳ ἀγῶνι τῷ 1866. Ἀνάλεκτα εἰς δύο τόμους, δημοσιευθέντα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην Μαρασλῆ εἰς ἃ συνεκεντρώσε τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς λογογραφικῆς καὶ κριτικῆς ἐργασίας του. Εἰς τὸν α'. τόμον περιελήφθησαν 11 Διηγήματα (ἐκ τῶν ὁποίων καλλίτερον εἶνε τὰ «Χρήματα») Κοινωνικαὶ εἰκόνες καὶ Ἀθηναϊκαὶ ἐντυπώσεις. Εἰς τὸν β'. τόμον περιέλαβε κριτικὰς μελέτας του περὶ τῶν ποιητῶν Σούτσων, Καρασούτσα, Τερσέτη, Ζαλοκώστα, περὶ Γεωργίας Σάνδης, περὶ Ζολᾶ καὶ τῆς φυσιογραφικῆς σχολῆς, περὶ Ἑλλήν. δραματικοῦ θεάτρου, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ἀἴνε, περὶ τῆς ποιητρίας Ἄδας Νέγρη, ἣν πρῶτος ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταφράσας ἀριστοτεχνικῶς τὴν συχνὰ ἔκτοτε ἀπαγγελομένην Νεκροψίαν, περὶ Ἀλεξ. Βυζαντίου καὶ τὴν πικρόχολον ἐπίκρισιν τῆς μεταφράσεως τοῦ «Φάουστ» ὑπὸ τοῦ κ. Στρατήγγη.

Ποιητικαὶ συλλογαί. Ἡὼς (1857), Ὁραὶ (1860) Στίχοι (1865) Ἐκ τῶν ἐνόνητων (1866), Λυρικά ποιήματα (1875).

Κωμωδία τέσσαρες, ὧν τρεῖς βραβευθεῖσαι. Πρὸς τούτοις συνέγραψε Γαλλιστὶ μίαν μονόπρακτον κωμωδίαν *A qui l' aura parastastastan* τῷ 1913 καὶ μίαν Γερμανικὴν διατριβὴν τῷ 1864.

Μετέφρασε τὰ ἐξῆς ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας: Μαζέππας τοῦ Βύρωνος, Ποιητικὰ μελέται Λαμαρτίνου, Ἀντίνοος τοῦ Χάϊζε, Κλαβίγιος τοῦ Γκαίτε, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μενδελσῶνος, Νάθαν ὁ Σοφὸς τοῦ Λέσιγγ, Χάινε Τραγούδια, Σοφοκλέους Οἰδίπους τύραννος καὶ Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, Μαθήματα δραματολογίας τοῦ Γιραρδίνου, τοῦ Σαίξπηρ Ἄμλετ, Ὁθέλλος, Βασιλεὺς Λήρ, Μάκβεθ, Ρωμαῖος καὶ Ἴουλιέττα, τοῦ Ρακίνα ὁ Βρεττανικὸς, Μήδεια τοῦ Λεγκουβέ, Δὸν Κάρολος τοῦ Σίλλερ, Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις τοῦ Πιζᾶ. Ἡ ἐργασία του αὐτὴ δεικνύει τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον του διὰ τὸ Ἑλλ. θέατρον, χάριν τοῦ ὁποίου δὲν ὤκνησε νὰ δεχθῆ τὴν θέσιν καθηγητοῦ τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ὁδείου.

Συνέγραψε Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικόν, ἔγραψε μελέτας περὶ Παράσχου καὶ Σουγῆ, μετέφρασε τὸν «Ἐκφυλισμὸν» τοῦ Μὰξ Νορδάου, Ἱστορικὴ δ' ἔμεινε ἡ ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ «Παρνασσοῦ» μονομαχία του μετὰ τοῦ Ροῖδου διὰ τὸ ζήτημα ἀν' ὁ ποιητῆς γίνεται ἢ γεννᾶται.

Καὶ ὡς δημοσιογράφος ἐπίσης διεκρίθη. Ἦρχισε γράφων νεώτατος, τὸ πρῶτον του δὲ δοκίμιον ἐδημοσίευσεν τῷ 1852 εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Φιλομαθῶν». Ἐκτοτε ἐδημοσίευσεν ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς δεκάδας ἐφημερίδων, ὑπῆρξε δὲ διευθυντῆς τοῦ «Νεολόγου» τῷ 1875 καὶ ἀργότερα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων».

Ἡ ἀπλὴ ἀναγραφὴ τῆς ἐργασίας του προκαλεῖ ἀδιαφιλονείκητον τὴν ἐκτίμησιν. Πνεῦμα εὐρὺ ἐσκόρπισε γύρω του ἀδιακόπως ἀκτίνας. Ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσις, ὀξύτης ἀντιλήψεως, κρίσις ἀσφαλῆς, ἀμείλικτος εἰρωνεία τὸν ἐχαρακτήριζε. Τὸ ὄνομά του ἐσυμβόλιζε τὴν ἀκμὴν τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων. Ἀκούρατος καὶ πολυγραφότατος ὡς λόγιος, ἀξιοπρεπῆς καὶ σεβαστὸς ὡς ἀνθρωπος, ἀτεγκτος ὡς χαρακτήρ. Ἐσχάτως εἶχεν εἰπῆ τὰ ὄρατα αὐτὰ λόγια : — Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴ μου δὲν ἐξέφρασα ἄλλο ἀπ' ὅ,τι φρονῶ. Δυσηρέστησα διὰ τοῦτο πολλούς, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικὰ. Διὰ τὸν χαρακτήρα του αὐτὸν εἶχεν ἀποκληθῆ ἄλλοτε *Βλάχος—Βράχος*.

Ἀνήκει εἰς τὴν γενεάν ἣτις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς ὄγκον ἐργασίας καὶ κοινωνικὴν ἐμφάνισιν ἕνα Ἀλέξανδρον Ραγκαβῆν, μὲ τὸν ὅποιον πολλὰς ἔχει ὁμοιότητας, ἕνα Σπυρίδωνα Λάμπρον.

Ἐκαλλιέργησεν ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου: διήγημα, θέατρον, ποίησιν, κριτικὴν, σάτυραν, ἀρθρογραφίαν, ὅπως καὶ εἰς δημοσίας θέσεις ποικίλας ὑπηρετήσας, εἰς ὅλας εὐδοκίμως, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῆ τῶν φιλολογικῶν του ἐργασίων.

Ἀπὸ ἐπταετίας σχεδὸν ὡς ἐκ τῆς σωματικῆς του καταστάσεως δὲν ἔγραφε καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν δυστυχῆ. Ἐσχάτως μόνον ἔγραψε σύντομα ποιήματα καὶ σατυρικά τινὰ ἐπιγράμματα. Μὲ τὴν ποίησιν ἤρχισε γράφων καὶ μὲ αὐτὴν ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του. Ἀπὸ ἐτῶν δὲν ἐξῆρχετο τοῦ οἴκου του κατόπιν πτώσεως ἐκ τοῦ τράμ, καθ' ἣν ἔπαθε κατὰ τὸν πόδα καὶ ἐνεκα βλάβης τῆς ὀράσεως Ἑλλάχιστοι πιστοὶ θαυμασταὶ του τὸν ἐπεσκέπτοντο καθηλωμένον εἰς μίαν πολυθρόναν. Μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας διετῆρει ἀκμαίας τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, ἃς καίτοι καταπονηθεῖσας ἐκ τῆς συνεχοῦς καὶ γονίμου ἐργασίας, δὲν ἀπέλιπεν ἢ σπινθηροβόλος λάμπρις.

Ὁ Βλάχος ὅστις διεκρίθη διὰ τὸ συγγραφικὸν ὕψος, τὴν ἀκριβολογίαν καὶ γλυφύρητην, ὅστις ἦτο κάτοχος τέλειος τῆς γλώσσης μας, ὑπῆρξεν ἀμείλικτος διώκτης τοῦ ψυχαραισμοῦ καὶ τῶν ἐπιπολαίων νεωτερισμῶν ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ.

“Όταν τὸν εἶχα ἐπισκεφθῆ πρὸ ἐτῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μου ὠμίλησε περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ—μετέφραζε τότε τὸν Σαίξπηρ — καὶ περὶ τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς κινήσεως. “Όταν δὲ τοῦ ὑπέδειξα ὅτι οἱ νέοι λόγιοι καταφέρονται ἐναντίον του, ὡς παλαιικοῦ, μου εἶπε μὲ ἕνα τὸνον εἰλικρινείας :

— ‘Αδίκως μὲ νομίζουσι μισονεῖσθην. Δὲν ἀποκλείω τὰς νέας ἰδέας, ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶναι παράλογοι.»

“Ο Ἄγγελος Βλάχος ἀφίνει καὶ μίαν ζηλευτὴν κληρονομίαν τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθηρότητα εἶδε ζῶσαν εἰς τὸν ἀντάξιον υἱόν του, τὸν διευθυντὴν τῆς «Καθημερινῆς».

“Ἡ κηδεὶα τοῦ ἐτελέσθη δημοσίᾳ δαπάνῃ σεμνοπρεπῆς, ἄνευ ματαίων ἐπιδείξεων. Τὴν παρηκολούθησαν ἐκλεκτὰ μέλη τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ οἱ ἐκλεκτότεροι ἀντιπρόσωποι τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν. Στεφάνους κατέθεσαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἡ Ἐταιρεία τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων προσφώνησαντος τοῦ κ. Λάσκαρη, οἱ ἄλλοτε ἠθοποιοὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου Φύρστ, Μυράτ καὶ Δαμάσκος προσφωνήσαντος τοῦ τελευταίου, ἡ δ. Μ. Κοτοπούλη, σταυροῦς δὲ οἱ συγγενεῖς. Ἡ Σύνταξις τῆς «Καθημερινῆς» διέθεσε 200 δρ. ἀντὶ στεφάνου εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Παπαδιαμάντη. Ψηφίσματα ἐξέδωκαν τὸ ἀρτισύστατον Συνδικάτον τοῦ Ἑλλ. Τύπου καὶ οἱ Θεατρικοὶ συγγραφεῖς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ε Σ Π Ε Ρ Α

Φύσ’ ἀγεράκι γλυκὰ στὸ πανί μου,
Γλύστρα βαρκοῦλα στὰ κρῦα νερά,
Νύχτωσε, καὶ μὲ προσημέν’ ἡ καλή μου.
Φύσ’ ἀγεράκι καὶ δὸς μου φτερά.

*
**

Φεύγουν τ’ ἀστέρια ζευγάρι, ζευγάρι
Σ’ τὸ ζαφειρόνιο βαθὺν οὐρανό,
Καὶ ντροπαλὸ τ’ ἀσημένιο φεγγάρι
Ἄπο τὸ μαῦρο προβάλλει βουνό . . .

*
**

Σώπασ’ ὁ γρυλλός, τ’ ἀηδὸνι λουφάζει,
Μόνο ἡ καλή μου γιὰ μὲ ἀγρουπνεῖ
Καὶ ἡ καρδιά σιγὰ μὲ φωνάζει
Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς γιὰ μένα πονεῖ.

*
**

Πέτα, βαρκοῦλα μου, φύσ’ ἀγεράκι,
Φτάσαμε, φάνηκ’ ἡ ἀκρογιαλιά,
Φάνηκε, νάτο, τὸ ἄσπρο σπητάκι
Καὶ ἡ γλυκεῖα θὰ φανῆ ἀγκαλιά . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

“Ἡ Société Nationale des Beaux-Arts, ἐπὶ τῇ τριακονταετῇ ἀμφιετηρίδι τῆς ἐν τῇ φετεινῇ ἐκθέσει περιέλαβε τὴν ἀναδρομικὴν ἐπίδειξιν ἔργων ἐνδόξων νεκρῶν καλλιτεχνῶν. Παραουσίασε πάντοτε τὰ δύο καλλιτεχνικὰ στρατόπεδα τῶν νέων ἀναζητήσεων καὶ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς σπουδῆς. Εἰς τὰς προηγουμένας ἐκθέσεις παρατηρεῖτο κάποια μονοτονία εἰς τὴν ἐφετεινῇ ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο σχολῶν παραουσιάζει ἐν ἀρμονικῶν σύνολον. Ἐξετέθησαν ἔργα ἀποθινόντων καλλιτεχνῶν, ἐν οἷς τοῦ Καρόλου Duran, τοῦ Cazin, τοῦ Carrière, τοῦ Stevens καὶ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ροντέν, Μεισσονιέ καὶ Πυδὶς ντὲ Σαβάν.

Ἐκ τῶν ἔργων τῶν ζώντων καλλιτεχνῶν ἀναφέρουν οἱ κριτικοὶ εὐφῆμως τοὺς πίνακας τοῦ Ραραέλλου, ἐκ δὲ τῶν σημειούντων προόδων καὶ ἐπαναστατικῶν ἐχόντων χαρακτηρηὰ κατὰ τὴν τεχνοτροπίαν, τοὺς Suréda, Malherbe, Nillet καὶ Eliot.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς Société Internationale ἐν τῇ αἰθούσῃ Georges Petit, τὰ γλυπτικὰ ἔργα εἶνε τὰ καλλίτερα, ἄλλων μὲν καλλιτεχνῶν τολμηρῶν εἰς ἔκφρασιν ἐμπρεσιονιστικὴν, ἄλλων δὲ συντηρητικῶν ὡς πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἀπόψεις τῆς τέχνης. Ἐκ τῶν ζωγραφικῶν ἔρ-

γων διεκρίθη μία ἀπεικόνισις κυρίας παρὰ τὴν θάλασσαν τοῦ ζωγράφου Gumery, τὰ τοπεῖα τοῦ Marec καὶ αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Burnand. Ἐκ τῶν γλυπτικῶν, καλλίτερα ἐκρίθησαν ἐν γυμνῶν τοῦ Baqué, μία προτομὴ μικρᾶς κόρης τοῦ Blondat καὶ μία νεωτεριστικοῦ τύπου μάσκα τοῦ κ. Berthoud.

Ἡ ἐκθεσις τῶν Independants περιέλαβεν ἐν 815000 πίνακες καὶ 100 ἔργα γλυπτικῆς. Ἀπετελέσθη μία ποικίλη συγκέντρωσις καλλιτεχνῶν σοφῶν καὶ τολμηρῶν, ἐργαζομένων ἄλλων ἐξ ἐνστίχτου καὶ ἄλλων μελετητῶν, μεταρρυθμιστῶν καὶ παραδόξων. Μία προσπάθεια νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν τέχνην ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὴ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τοῖς δώσῃ. Μία ἀναζητήσις τῆς συγκινήσεως ἐν τῇ σκέψει, μία ἀνωτέρα ἀντίληψις καὶ πολλὴ φιλοδοξία, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν νεωτέρων προσπαθειῶν.

Εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Διακοσμητικῶν τεχνῶν διωργανώθη ἡ ἐνδεκάτη ἐκθεσις τῆς «Société des Artistes Décorateurs». Δὲν διαφέρει τῶν προηγουμένων ἐκθέσεων. Προεκάλεσε ἀρκετὸν ἐν τούτοις ἐνδιαφέρον, ὡς ἐκ τῆς συμμετοχῆς ἱκανῶν καλλιτεχνῶν.

Οἱ Οὐμορισταὶ ζωγράφοι εἰς τὴν Στοὰν τῆς